वत्स राम इमाः पश्य धरणीं प्रकृतीर्गताः ।
विद्यासामीप्सितं काममासां मा विप्रियं कृथाः ॥ १० ॥
वशिष्ठस्य तु वाक्येन उत्थाप्य प्रकृतीर्जनं ।
किं करोमीति सस्नेहो राघवो वाक्यमब्रवीत् ॥ ११ ॥
ततः प्रकृतयो रामं प्रत्यूचुः साञ्जलिग्रहाः ।
गच्छन्तमनुगच्छामो येन गच्छसि राघव ॥ १२ ॥
एषा नः परमा प्रीतिरेष धर्मः सनातनः ।
दृढता नः सदा बुद्धिस्तवानुगमने दृढं ॥ १३ ॥
पौरेषु यदि ते स्नेहो यद्यनुग्राह्यता नृप ।
सपुत्रदारा राजंस्त्वामनुगच्छाम सत्पथं ॥ १४ ॥
तपोधनवनं वापि स्वर्गं वा ज्ञयतां वर ।
वयं ते यदि न त्याज्याः सर्वान् नयतु नो भवान् ॥ १५ ॥
तेषां तु निश्चयं ज्ञात्वा कृतान्तस्य च तद्बलं ।
अष्टौ रथसहस्राणि सहस्रं चैव दन्तिनां ॥ १६ ॥
षष्टिं चाश्वसहस्राणि प्रत्येकं दत्तवान् बलं ।
बहुरत्नौ बहुधनौ हृष्टपुष्टजनावृतौ ॥ १७ ॥
अभ्यषिञ्चन्महात्मानावुभावेव कुशीलवौ ।
कोशलेषु कुशं वीरमुत्तरेषु तथा लवं ॥ १८ ॥
अभिषिच्य सुतौ वीरौ संप्रस्थाप्य च राघवः ।
दूतान् संप्रेषयामास शत्रुघ्नाय महात्मने ॥ १९ ॥